

1

Eipril?

Seksas nėra nei meilė, nei santykiai, tai – galia ir valdžia.

Štai ką man pavyko suprasti per pastaruosius dešimt metų.

Na gerai, sutinku, jis gali būti reikalingas dauginimosi ir giminės pratęsimo tikslams (mano tėvo atveju – apsirūpinti galingos verslo imperijos paveldėtoju); žinau, kai kurie žmonės mano užsiimantys seksu dėl malonumo, bet, patikėkite manimi, iš tikrųjų tai seksas yra tik įrankis, kuriuo mes naudojame, stengdamiesi paveikti vienas kitą.

Taip, tai, ką žmonės kalba apie mane (kai sakau „žmonės“, turiu omenyje konkretų žmogų, Džeimą de Montfortą), yra tiesa: aš esu tikra kalė.

Nes privalau tokia būti.

„Kieta kaip vinis“, – dažnai girdžiu šnabždant man už nugaros.

Man tai patinka.

Vinys – naudingi, netgi itin svarbūs daiktai. Pastatai be jų sugriūtų.

„Šalta it poliarinio lokio subinė“ – tokį palyginimą nelabai mėgstu.

Tačiau jei nebūtų išsiugdžiusi gebėjimo nesiklausyti, ką žmonės apie mane kalba, niekada nebūtų tapusi tėvo tarptautinės korporacijos *DH Worldwide* generaline direktore.

Šį kartą sakydama „žmonės“ neturiu omenyje Džeimio de Montforto, nes, deja, visada žinojau, kokia jo nuomonė apie mane. Tik paminėsiu, kad nuo tada, kai mirė mama ir aš buvau priversta (dideliam savo sesers Majos pasipiktinimui) imtis šeimos matronos vaidmens, mano santykiai su Džeimi visiškai pašlijo.

Kitaip nėra būti negalėjau.

Negalėjau jam pasakyti, kodėl trečius metus studijuodama Šv. Andriejaus universitete iš tikrųjų nutraukiau mudviejų aštuoniolika mėnesių trukusį ryšį, o jis dėl to buvo apie mane pačios blogiausios nuomonės... ir pasistengė, kad jį sužinotų kuo daugiau mūsų pažįstamų.

Nieko čia tokio. Taip ir turėjo būti. Mums abiem tai tik į naudą.

Jeigu būtų pasakiusi Džeimiui, kodėl buvau priversta taip pasielgti, jį tai būtų sužlugdė. Mane taip pat.

Nes aš jį mylėjau.

Bet jau nebemyliu. Lioviausi mylėjusi dėl blogo jo elgesio su manimi.

Deja, mes ir toliau sukiojomės tuose pačiuose visuomenės sluoksniuose, o jis niekada nepraleisdavo progos parodyti, kad manęs negerbia.

Pavyzdžiui, vakar vakare.

Vakar vakaras, išskyrus pačią pabaigą, žadėjo būti visai kitoks, nei paprastai. Tiesą sakant, kai pagalvoju, tai dabar man sunku patikėti, jog taip buvo iš tikrųjų. Labai panašu į sapną – arba į košmarą, priklausomai nuo to, kaip pažįrėsi.

Labdaros vakare, kur surengė mano verslo partnerio žmona, geraširdė moteris, norėdama surinkti pinigų vaikų prieglaudai, sutikau dalyvauti paskutinę minutę, kai sužlugo mano susitikimas Romoje ir aš susigriebiau neturinti ko veikti.

Štai kodėl nenuėjau, kad to renginio vedėjas bus Džeimis de Montfortas.

Pakviesti pasaulinio garso buvusių teniso žvaigždė vesti renginio buvo gudrus įjimas, iš sveikų reakcijos į pataikėnišką jį numyltino kalbas buvo aišku, kad į auką dėžutes sukris solidi suma.

Iš savo vietos salės galėjau apžiūrėti Džeimą, nejausdama prasto troškimo nusigrąžti.

Nenoromis turėjau pripažinti, jog atrodo jis gerai. Tiesą sakant, labai gerai. Netgi smokingas neįstengė užmaskuoti šio vyro sportiško sudėjimo. Jau tada, kai jis buvo vos įžengęs į trečią dešimtį ir aš gerai jį pažinojau, Džeimio kūnas buvo nuostabus. Sakydama, kad „gerai jį pažinojau“, turėjau omenyje, jog tada reguliariai matydavau jį nuogą.

Norėdama sukliudyti savo kūnui reaguoti į tuos prisiminimus, stengiausi apžiūrėti Džeimą beaistriu žvilgsniu. Nuo tada, kai mažiau jį pastarųjų kartą kiek daugiau nei prieš du mėnesius, rusvus plaukus

Džėmis buvo užsiauginęs truputį ilgesnius, dabar jie garbiniavosi jam ant sprando ir netvarkingomis sruogomis krito ant kaktos. Prisiminiau, kaip jis nešiojo plaukus anuomet, kai mudu susitikinėjome: pasisukęs ? mane pasižiūrėti nusibraukdavo kirpčius nuo ryškiai mėlynų akių. Tas judesys visada ?žiebdavo manyje aistrą, tačiau kodėl taip nutikdavo, žodžiais paaiškinti nesugebėjau.

Tą vakarą labai krito ? akį jo ryškūs skruostikauliai, nes Džėmis buvo švariai nusiskutęs, tikriausiai kuriam laikui atsisveikinęs su šeriukais, kuriais puikuodavosi reklamuodamas savo vardo sportinių drabužių liniją.

Džėmis puikiai žinojo, koks yra patrauklus, todėl manęs nestebino, kad nesivaržydamas naudojosi savo išvaizda pinigams uždirbti.

Pasipūtęs savimyla.

Man regis, kaip tik todėl jis ir nepatikėjo, negana to, siaubingai užsiuto, kai mūsų santykiams pasakiau „stop“. Džėmis negalėjo patikti, kad man pakako ?žlumo atstumti toką išskirtiną vyruką kaip jis.

Tačiau aš atstėmiau. Ir nesigailiu dėl tokio sprendimo. Netgi dabar, praėjus dešimčiai metų. Ypač matydama jį begėdiškai flirtuojant su kiekviena be palydovo atėjusia moterimi salėje, netgi su tomis, kurias, žinau, jau buvo ?siviliojęs ? savo lovą (galėjau pridurti, kad tarp jų yra ir kai kurios mano draugės), tačiau mane jis vis dar laiko šlykšnia padugne.

Na, man tai nerūpi.

Tikrai.

Ironiška, bet taip jau nutiko, kad ši mintis sukosi mano galvoje, kai dama, sėdinti man iš kairės (manau, organizatorės gera draugė), pasilenkė prie manęs ir sušnibždėjo:

– Ar girdėjote apie Klifą, Džemio de Montforto tėvą?

Vien išgirdus šį vardą man per nugarą perbėgo šiurpuliai.

– Negirdėjau, – kažkaip pavyko ištarti, nors atrodo, kad mano burna prikimšta akmenimis.

Mano kompanionė liūdnai papurtė galvą, jos didelės akys buvo sklidinios užuojautos.

– Jis patyrė dar vieną širdies priepuolį ir prieš kelias dienas pasimirė. Džemio, žinoma, ši nelaimė pribloškė, tačiau jis pasiryžo vis tiek ateiti ir vesti labdaros vakarą. – Ji linktelėjo galva ? Džemio, kuris didingai stovėjo ant scenos ir spaudė ranką vaiką prieglaudęs direktoriui, o svečiai žiūrėdami ? juos plojo. – Tas vyras – tikras didvyris! – sušuko ji, perrėkdamas aplodismentus, jos akys spindėjo iš susižavėjimo.

?stengiau tik šyptelti, pulsas tvinkėjo man smilkiniuose, skrandis apsivertė kėlio.

Vadinasi, Klifas mirė. O Džėmis vis tiek pasirodė šiame renginyje. To niekaip negalėjau suprasti. Tėvą Džėmis dievino, ir nors nebejaučiau jam šiltą jausmą, supratau, kaip jis dabar kenčia. Ši žinia užliejo mane skausmingais prisiminimais iš to laiko, kai per nelaimingą atsitikimą slidinėjimo kurorte žuvo mano mama, paskui staiga prisiminiau, koks buvo apmąstęs siaubas sužinojus, kad vos prieš mėnesį tėvas patyrė automobilio avariją, galėjusi jam pasibaigti mirtimi.

Taip, aš gerai žinojau, kaip jautėsi Džėmis.

Bagiai vienišas.

Ypač todėl, kad buvo likęs vienintelis de Montfortas. Paskutinis savo giminės atstovas.

Mane apmąstęs jausmas buvo labai panašus ? ilgesį (be abejo, sukeltas mano pačios skausmingų prisiminimų), todėl atsiprašiau ir svirduliuodama išėjau iš salės mažumėle atsikvėpti. Ketinau eiti ? damų kambarį, bet paaiškėjo, kad tokie tikslai turi nemažai moterų, išsirikiavusių ? eilę prieš mane, tad pasukau ? artimiausią kabinetą, kuris, mano laimei, buvo tuščias. Nesivarginau ?jungti šviesos, nuskubėjau tiesiai prie lango, į atvėriau ir vėsaus vakaro oro banga plūstelėjo ? veidui.

Mano širdis daužėsi taip, tarsi visu greičiu bėgčiau nubėgusi kokią mylią, o kūnas net zvimbė iš ?tampos.

Klifas mirė.

Kažin ar mano tėvas tai žinojo, o jeigu žinojo, kodėl man nepasakė?

Krėptelėjau, kai durys man už nugaros atsivėrė ir kabinetą užliejo šviesa iš koridoriaus.

Sumirksėjau ir ?smeigiau žvilgsnį ? tarpduryje stovinčio aukšto plačiapetio vyro siluetą, tačiau, prieš akims apsiprantant su šviesa ir išvystant pažįstamus veido bruožus, jau žinojau, kas jis.

– Labas vakaras, Džeimi, – pasisveikinau nutaisiusi kuo abejingesnę balsą. Nenorėjau, kad jis pamatytų mane silpnumo akimirką. Žinojau: jeigu išsiduosiu, jis iškart ims mane klausinėti. Vyliausi, jog ?sitikinęs, kad esu ?ia viena, Džėmis apsisuks ir pasišalins.

Tačiau jis nepasišalino.

– Eiprile, kaip keista aptikti tavę ?ia, pasislėpusi tamsoje.

Pyktis sukaustė man stuburą nuo atsainiai mestų jo žodžių.

– Išėjau minutėlį atsikvėpti. Salėje labai tvanku, – ištariau abejingu balsu, nerodydama emocijų, kad jis neturėtų prie ko prisikabinti ir kuo greičiau išeitų pasibodęs.

Bet jis, žinoma, to nepadarė. Juk buvo Džeimis. Vyras, nepraleidžiantis progos mane pakankinti.

Užuot pasitraukęs, jis uždarė duris paskui save, vėl paskandindamas kambarį prieblandoje, ir priėjo prie manęs, sustingusios palei langą.

Tą akimirką aš be galo džiaugiausi, kad kambaryje tamsu, o pro langą plūsta šaltas oras.

– Ar tu čia tam pasirinkai mano persirengimo kambarį? – pasiteiravo Džeimis. Gatvės žibintų šviesa krito jam ant veido, sušvelnindama bruožus.

– Maniau, kad jis laisvas. Nesupratau, jog skirtas tau, – atrėmiau jausdama, kaip iš nesmagumo dėl tokio nesusipratimo man dega skruostai.

– Tikrai? – jis aiškiai nepatikėjo.

Stoju nejauki tylą, o aš mėginau sugalvoti, kaip nukreipti nuo savęs Džeimio dėmesį.

– Girdėjau, mirė tavo tėvas. Labai užjaučiau, – pasakiau nusprendusi, kad galiu griebtis šios temos. Ji, be abejo, vis tiek netrukus būtų iškilusi. Džeimis manė, kad mano šeima atsakinga už viską, kas bloga nutiko jo tėvui, ir tikrai pasistengs mums suversti kaltę dėl jo širdies smūgio.

Jeigu jis žinotų tiesą...

Kambaryje stojo mirtina tylą, man pasirodė, kad Džeimio veidu lyg ir perbėgo skausmo šešėlis, tačiau prieblandoje nebuvau tuo tikra. Nuo tokios minties suspaudė paširdžius. Jau daug metų Džeimis man nerodė jokių kitų emocijų, tik pyktį.

– Sakai, girdėjai, – pagaliau ištarė jis.

– Taip, sužinojau ką tik, per vakarienę. Keista, kad neišgirdau apie tai anksčiau.

Jis nusivilko švarką ir numetė ant biuro kėdės atkaltę prie artimiausio rašomojo stalo.

– Na, mano tėvas nenorėjo, kad apie jo mirtį sklistų kalbos. Tavo šeima iš anksto pasistengė paskalomis apkartinti jam gyvenimą.

Man prireikė didelių pastangų nutylėti, tačiau kažkaip pavyko, nors, kaip paprastai tokiais atvejais, pasijutau užgauta. Džeimis taip nekalbėtų, jeigu žinotų, kaip stengiausi apsaugoti jį ir jo tėvą nuo paskalų. Ir nuo blogesnių dalykų.

– Jeigu jau apie tai prakalbome, girdėjau, kad neseniai tavo tėvas gulėjo ligoninėje, – tąsė Džeimis ir nusitraukęs petelišką atsisėgė viršutinę marškinę sagutę.

– Taip, praleido joje apie savaitę, tačiau dabar jau sveiksta namie, – išspaudžiau stengdamasi negalvoti, kaip mane trikdė ir jaudina, kad jis taip atsainiai rengiasi mano akivaizdoje.

– Sakai, jis iš tikrųjų kurį laiką nedirbo? Nemaniau, jog kada nors sulauksiu tokios dienos.

Turėjau sutelkti visas jėgas, kad nesusikryžiuočiau ranką ant krūtinės.

– Tėtis ne toks stiprus, kad galėtų grįžti į biurą. Tikriausiai dar porą mėnesių nesiims darbų. Jis nuolat kenčia skausmus, o nuo skausmų malšinanti vaistų būna apsiblausęs, negali ilgėti laiko susikaupti.

Džeimis linktelėjo, plaukai užkrito jam ant akių. Stebėdama, kaip jis nusibraukia juos, pajutau išdavikišką tvinkėjimą tarp kojų.

– Vadinas, jis pasiėmė pertraukėlę ir kurį laiką nebeterorizuos savo darbuotojų? Jiems veikiausiai labai palengvėjo. – Grįždamas mane žvilgsniu Džeimis pakreipė galvą. – O tu nešvaistydama laiko per mėsi jo pareigas? – Iš jo sklindantis priešiškumas privertė mane įsitempti.

– Aš šiuo metu einu generalinio direktoriaus pareigas, jeigu tu tai turi omenyje, tačiau laikau save teisinga ir prieinama viršininke.

– Tu? Prieinama? – Džeimis prunkstėjo.

Na štai, jis ir vėl nesusilaikė manęs neįžeidęs. Ir nors buvau tam pasirengusi, pervėrė aštrus skausmas. Tankiai sumirksėjau stengdamasi sulaikyti akis deginančias karštas ašaras. Jokiu būdu negalėjau parodyti Džeimiui tokios jausmingos savo reakcijos. Jis nukreipė jį prieš mane.

Džeimis žengė žingsnį arčiau ir man teko susiimti, kad neatsitraukčiau, ypač kai mano jusles pasiekė pažįstamas muskusinis jo kvapas, nuo kurio apsvaigo galva, o kūnas mėmė nepageidaujamai pulsuoti iš geismo.

– Kaip jautiesi pagaliau gavusi leidimą elgtis savarankiškai, kai tėtis nekontroliuoja kiekvieno žingsnio? – tyliai paklausė jis, dėmiai žvelgdamas man į akis ir ieškodamas jose silpnumo ženklų.

To tai nebus.

Teatrališkai atsidususi pavarčiau akis. Nors Džeimis neseniai neteko tėvo, tai nesuteikia jam teisės taip begėdiškai elgtis.

– O tu nepasikeitei, ar ne? Dainuoja tas pačias senas atsibodusias dainas.

– Jeigu tau pavyktų padaryti ką nors naujo, bent kiek verto mano dėmesio, jeigu nebūtum tokia nuobodi ir beširdi, aš pagaliau galėtum pakeisti savo repertuarą, – atšovė jis.

Nors buvau pasiryžusi nereaguoti į jo niekinamus žodžius, tai išgirdusi sudrebėjau.

Vieną akimirką man pasirodė, kad jo veide šmėstelėjo apgailestavimas, bet nebuvau pasiruošusi laukti ir aiškintis, ar tai tiesa. Per daug bijojau, kad mano apsimestinis lengvabūdiškumas gali sueiti, todėl ištiesinau pečius ir išdrožiau:

– Ką gi, Džeimi, kaip ir tikėjaisi, buvo nemalonu su tavimi pasimatyti. Jau eisiu, jeigu pasakei visus man skirtus kandžius žodžius. Nenoriu užlaikyti, tavęs laukia minia galvas pametusių gerbėjų. Žinau, kaip tau reikia būti dievinamam.

– Palauk, Eiprile...

Nusisukdama mažiau, kaip jis ištiesė ranką tarsi norėdamas mane sulaikyti, tačiau nespėjo suimti už peties, jo pirštai užkliuvo už siauros lyg spagetis suknelės petnešėlių. Stengdamasi kuo greičiau pasprukti, jau labai greitai ir nesuteikiau jam progos išsipainioti, pajutau smarkų trūktelėjimą, petnešėlių nutrūko ir nuvinguriavo man per nugarą.

Išsigandusi giliai traukiau oro, atsigręžiau ir mažiau? Džeim? piktą žvilgsnį.

– Oi, – jo lūpų kampučiai linksmai suvirpėjo, o man to jau buvo per daug.

– Ši suknelė sieta pagal užsakymą Evos Verdano mados namuose ir kainavo penkis tūkstančius svarų! – suinkščiau iš pykčio ir nevilties virpančiu balsu.

– Galima pagalvoti, kad negalėsi priversti tūtošio nupirkti naujos, – tarė Džeimis, pašaipiai kilstelėjęs antakį.

– Aš pati turiu už ką nusipirkti drabužių, tu arogantiškas šunsnuki, – neišlaikiusi atšoviau, nors buvo bjauru, kad leidausi išprovokuojama. – Taip jau nutiko, jog esu geriausiai apmokama žmonės vadovė moteris šalyje. – Atkišau į ją drebantį pirštą. – O kol dar nespėjai pasakyti, kad tokį darbą man parpino tūtošis, noriu tau pranešti: sunkiai dirbau, kol gavau šias pareigas!

– Gali sau tai kartoti, jeigu dėl to jautiesi geriau, – suurzgė Džeimis.

Tai buvo paskutinis lašas. Mano kantrybė trūko. Apimta nevaldomo pykčio, nieko negalvodama sugriebiau jam už marškinių ir iš visų jėgų patraukiau. Audinys tikriausiai buvo aukštesnės kokybės šilko, nes lengvai išroviau keturias viršutines sagutes, ir marškiniai atsilapojo atskleisdami mano akims nuostabią jo raumeningos krūtinės vaizdą.

Iš pradžių mudu nieko nedarėme, abu buvome sukręsti tokio mano poelgio. Paskui, man nespėjus sulaikyti, Džeimis padarė tą patį: įupo man už suknelės priekio ir perplėšė kone iki bambos, apnuogindamas krūtis (deja, tą vakarą buvau nusprendusi nesegėti liemenėlių).

Iš nevilties tyliai riktelių, ir ne vien todėl, kad jis galutinai sugadino mano nuostabią suknelę, bet ir dėl to, jog dabar buvau neapsaugota nuo jo pašaipaus žvilgsnio.

Pro akis apraukusi rausvą miglą išvydau, kaip jis atsiprašomai kilstelėjo ranką:

– Velniai griebtų, Eiprile, atleisk, aš ne...

Bet aš nenorėjau nieko girdėti. Negalvojau apie atleidimą. Troškau įskaudinti Džeimą taip, kaip jis įskaudino mane. Daug kartų. Už visus tuos metus. Tačiau negalėjau rasti žodžių. Neįstengiau sugalvoti, ką pasakyti, kaip pramušti jo storą kiautą, todėl užsimojau ir iš visų jėgų trenkiau jam per skruostą.

Stipraus smūgio garsas nuaidėjo nedideliame kabinete, bet kažkodėl neprasisakė iki mano racionalaus proto. Buvau užvaldyta neapsakomo nūnėlio, kuris iš lūto kaupėsi daugybę metų, todėl vėl atsivedėjau ir pabandžiau pakartoti tai, ką prieš akimirką buvau padariusi.

Šį kartą Džeimis buvo miklesnis už mane ir sugriebė už riešo, kol mano delnas dar nespėjo paliesti jo skruosto. Laikė stipriai suspaudęs, pažvelgė man į akis ir perspėdamas tylomis papurtė galvą. Bet aš nekreipiau dėmesio. Neketinau leisti jam laimėti. Tad pakėliau laisvąją ranką ir trenkiau per kitą skruostą.

Regis, Džeimis to tikėjosi: suįupo ir už antrosios, apsuko mus abu, prispaudė mane prie lango ir tvirtai gniauždamas didelėmis rankomis abu riešus sutramdė mano rėstybę.

– Liaukis, – įsakė, o akyse blykstelėjo pyktis ir dar kažkas, tartinai primenantis geismą.

Mudu abu sunkiai alsavome, tik šie šiurkštūs garsai trikdė kambario tylą.

Turėjau jausti baimę ir bejėgiškumą, juk buvau su juo viena ir fiziškai nugalėta. Bet nebijojau. Tiesą sakant, netgi šiek tiek džiugavau.

Apimtas keistas noras jam nenusileisti vien tam, kad pamatytų, ką jis darys toliau. Man knietėjo priversti jį veikti, nustumti iki pat komforto zonos ribos, o gal net ir už jos. Išmušti jį iš pusiausvyros, kad jaustųsi

taip, kaip aš tada jaučiausi. Kad ne vien tik man reikėtų iš vis? j?g? stengtis neprarasti savitvardos.

– Tai k? dabar darysi, a? – suniurn?jau. – Užspeit?s mane ?ia, pusnuog? ir bej?g?.

Žvelgiau ? tas jo nuostabias akis ir be galo aiškiai jaučiau, kaip nuogos mano kr?tys kv?puojant kilnojasi vos už centimetro nuo Džeimio apnuogintos kr?tin?s. Mano kr?t? speneliai buvo kieti it akmenukai ir baisiai ?jautrinti, aš aiškiai suvokiau, kad tai ne vien nuo šalto oro, dvelkian?io pro lang?.

Džeimio akyse kažkas žybtel?jo, jos patams?jo vyzdžiams išsipl?tus.

Staiga man pasirod?, kad mudu priart?jome prie kažko... kažko naujo ir pavojingo.

Mano k?nas to skausmingai troško.

Deja, mano nusivylimui, Džeimis atleido gniaužtus ir atsitrauk?, gražus jo veidas paniuro, ta?iau akys išdav? karšt? troškim?.

Mane persmelk? saldus ilgesys, užpl?do prisiminimai, kaip jis anks?iau ži?r?davo ? mane su tokia pat tikra aistra.

Mudu audringai drauge leisdavome laik? (dabar atrodo, kad tai buvo prieš šimt? met?): išband?me daugyb? keis?iausi? dalyk? – daugiausia žaisdavome j?gos žaidimus, kartais imdavom?s BDSM*, anuomet man tai patiko, ta?iau v?liau niekada nenor?jau tuo užsiimti su kitu partneriu. Tie dalykai pernelyg aiškiai primin? man su Džeimiui praleist? laik? – laimingesn?, paprastesn?, be gudrybi?, t? laik?, kur? buvau pasiryžusi pamiršti. Nuo tada, kai su juo išsiskyriau, d?l savo šeimos prival?jau b?ti emociškai tvirta kaip uola, tad uždariau tuos savo troškimus ? d?žut? ir daugiau niekada ? juos nepažvelgiau.

Iki dabar.

Ta?iau mano didžiuliui nusivylimui, Džeimis tik papurt? galv? ir tar?:

– Nieko nedarysiu. Neturiu n? menkiausio noro t?sti š? apgail?tin? apsistumdym?, nes tu man?s visiškai nedomini. Nešvaistau laiko bešird?ms kal?ms. Daugiau to nedarau.

Šie žodžiai žeid? mane, raiz? od? lyg aštrus popieriaus kraštas, ir aš v?l panirau ? raudon? ?niršio migl?.

Kaip jis dr?sta kalb?ti taip, tarsi tai jam nieko nereikšt?? Tarsi aš jam nieko nereikš?iau... Nes aš žinojau, kad taip n?ra. Jeigu jis tikrai man nieko nejaust?, šitaip su manimi nesielgt?.

Nieko negalvodama prišokau prie Džeimio ir apkabinau j? per pe?ius, tokiu netik?tu poelgiu išmušiau j? iš pusiausvyros ir tuo pasinaudojusi prir?miau prie artimiausios sienos.

Prispaudžiau klubais jam prie pilvo apa?ios ir dži?gaudama pajutau, kad jo vyriškas pasididžiavimas, kaip ir ?sivaizdavau, jau kietas it akmuo – Džeimis nusteb?s kažk? sumyk?.

– Iš to, k? aš jau?iu, neatrodo, jog aš tav?s visai nedominu, – paerzinau.

Džeimis piktai nusijuok?, man nesp?jus susivokti, kas tuoj nutiks, ?iupo mane, apsisuko drauge su manimi ir dabar jau aš atsid?riau prispausta nugara prie sienos. Nenor?dama likti atstumta, aš prisiplojau nugara prie jos ir tvirtai prispaudžiau jo rankas, kad jis negal?t? atsitraukti.

Pažvelgusi Džeimiui ? veid?, akyse pama?iau pykt? ir sutrikim?, o tai sustiprino mano ryžt? laim?ti ši? kov?.

– Tai k? dabar darysi, a? Kas toliau?

Jo rankas laikiau nugara tvirtai prispaudusi prie sienos, tad ?slydau pirštais pro atlapus marškinius, perbraukiau per kr?tin? iš apa?ios ? virš? ir palie?iau spenelius, vis? t? laik? neatitraukdama aki? jam nuo veido steb?jau, kaip jis reaguoja.

Džeimis staigiai ?kv?p? ir susierzin?s d?btel?jo ? mane, o mano širdis šoktel?jo iš pasitenkinimo. Aš puikiai pažinojau jo k?n?, nepamiršau net per daugyb? išsiskyrimo met?, ir tai kažkod?l teik? man didžiul? džiaugsm?.

Pajutusi, kad jo rankos krustel?jo man už nugaros, supratau, jog laikau jas ?kalinusi ne taip tvirtai, kaip maniau.

Ta?iau Džeimis nem?gino išsilaisvinti.

Jis nor?jo, kad aš pati j? paleis?iau.

B??iau gal?jusi tai padaryti.

Nagais perbraukiau Džeimiui per kr?tin?, jo oda tr?k?iojo ir šurpo nuo mano prisilietimo. Patenkinta steb?jau, kaip jis užmerk? akis, kv?pavo tr?ksmingai ir užgniauždavo kvap? kaskart, kai mano nagai susmigdavo truput? giliau.

Pagaliau mano pirštai nukeliavo iki kelni? ir kur? laik? užsibuvo, slystel?jo per kietus raumenis toje vietoje, kur pilv? juos? odinis diržas.

– Po velni?! – sudejavo Džeimis vis dar užsimerk?s. – K? gi, t?sk. – Tada atsimerk? ir pažvelg? man ? akis. – Nagi.

Tai buvo pusiau išš?kis, pusiau prašymas.

Daugiau raginti man?s nereik?jo. ?sir?musi ranka jam ? kr?tin? stumtel?jau, Džeimis vos truput? atsitrauk?, bet man to pakako, kad gal??iau atsegti minkštos odos diržo sagt?. Jis nuleido rankas prie šon?, o aš atlaisvinau dirž?, atsegiau kelnį? sag?, atitraukiau užtrauktuk? ir užkišau deln? už trumpiki? juosmens, vis? laik? spoksodama jam ? akis.

Nor?jau, kad jis žinot?, jog vis dar aš ?ia kontroliuoju pad?t?. Kad nuolatin?s jo pastangos mane sužlugdyti yra bevais?s. Kad aš esu šio spektaklio režisier?. O tai dabar vyksta tik tod?l, kad aš leidžiu.

Jo ?nagis buvo kietas, ta?iau oda – šilko švelnumo, pajutau tai apgl?busi j? pirštais ir privertusi Džeim? dar kart? sudejuoti gerklaine aimana. ?miau smaukyti, truput? pasukdavau pasiekusi galvut?, kaskart priversdama j? atsidusti iš malonumo.

Jau?iau nuo Džeimio bangomis sklindant karšt?, kuris šild? mane ir vert? šiurpti od?, bet aš nekreipiau d?mesio ? savo k?no atsak?, nenor?jau, kad tai atitraukt? mano d?mes? nuo to, kaip veikiu j?. Nor?jau tuo pasidžiaugi, pasim?gauti, jog esu tokia galinga ir tik nuo man?s priklauso jo patiriamas malonumas.

Kad galiu j? kontroliuoti.

Apsvaigusi nuo pergal?s ?miau glamon?ti stipriau ir grei?iau, o už tai buvau apdovanota: Džeimis užsimerk?, nuleido smakr? ir kietai sukando dantis, tarsi pasin?r?s ? mano jam teikiamus poj??ius.

Jis ?m? sunkiai kv?puoti, o mane užpl?do begalinis pasitenkinimas, nes tiksliai žinojau, ko ši? akimirk? jam reikia. Supratau, kad Džeimis laik? užspaud?s jausmus d?l t?vo netekties, o šis nirtulingas mudviej? susid?rimas palengvino jam skausm?. Atsakomyb? už savo jausmus, tegul ir trumpam, jis permet? kitam žmogui.

Aš buvau vienintel?, žinanti, ko dabar jam labiausiai reikia.

Ir kaip tai suteikti.

Nes aš j? pažinojau.

Aš visada žinodavau, ko Džeimiui reikia.

Prisiminusi, kaip jis labiausiai m?gdavo, kad j? patenkin?iau, suklupau ant keli?, pa?miau pen? ? burn? ir, m?gaudamasi jo aistringomis dejon?mis, ?miau laižyti jautr? taškel?. Viena ranka apgl?busi jam pautus, kitos rankos didžiuoju pirštu ir nykš?iu su?miau prie pat varpos pagrindo ir tvirtai suspaudusi ?miau smaukyti, nepaliaudama darbuotis ir burna.

Pajutusi, kaip jo k?nas prad?jo dreb?ti, mintyse nusišypsojau. Džeimis buvo visiškai mano valioje. O man tai patiko.

– Paži?r?k ? mane, – tyliai papraš? jis šiurkš?iu gomuriniu balsu.

Ta?iau neketinau leisti jam perimti iš man?s vadovavimo. Nenor?jau, kad jis nurodin?t?, k? turiu daryti. Daugiau to nebus.

Aš ir toliau ži?r?jau, k? darau, ?sileisdavau jo ?nag? giliai ? burn?, paskui atsitraukdavau, kad gal??iau palaižyti galvut? – kaip ir anks?iau, tai var? Džeim? iš proto. Iš sutank?jusio kv?pavimo ir ? kumš?ius suspaust? rank? prie šon? supratau, kad jis jau art?ja prie pabaigos.

Man be galo patiko žinoti, jog galiu kontroliuoti, kada tai nutiks.

Aš su tokiu pasitenkinimu ?sijau?iau ? tai, k? darau, kad visai nesitik?jau to, kas nutiko: garsiai sudejav?s iš nevilties, Džeimis staiga išlaisvino pen?, pasilenk?s sugrieb? mane už pažast?, pak?l? ir prispaud? nugara prie sienos.

Akimirk? žvelg? man ? akis, tarsi m?gindamas susikaupti, tada š?toniškai šyptel?jo. Nesp?jau n? susivokti, kai jis sugniauž? už suknel?s apa?ios, pak?l? sijon? iki juosmens, o kit? rank? šiurkš?iai ?bruko man tarp koj?. Aiktel?jau iš netik?tumo, kai jo pirštai prigludo prie nuo geismo sudr?kusi? mano kelnai?i?.

– Atrodo, tu taip pat suinteresuota iš viso šito k? nors laim?ti, – sumurm?jo jis palink?s man prie pat l?p? ir aš apsvaigau nuo užpl?dusi? jausm?. Džeimis ?kišo rank? ? kelnaites, patryn? ilgais pirštais Veneros kaubur?l?, tada perbrauk? nykš?iu tarp lyties klos?i?, versdamas klitor? tvink?ioti trokštant intymesni? glamoni?.

– Man nieko iš tav?s nereikia, – bandžiau prieštarauti, iš vis? j?g? stengdamasi atsispirti geismui, kur? Džeimis kurst? manyje, ta?iau mano širdis beprotiškai dauž?si kr?tin?je.

Džeimis nepatik?jo n? vienu mano žodžiu, supratau tai iš linksmo jo žvilgsnio ir iš to, kad jis skeptiškai kilstel?jo antak?.

Ap?m? neviltis, kai pajutau nebepaj?gianti valdyti pad?ties, ta?iau nieko negal?jau padaryti, nes jis panardino ? mane vien? ilg? piršt?, ?kišo giliai, paskui labai l?tai ištrauk?, paliesdamas visus mano eroginius taškus.

Prikandau l?p? slopindama pasitenkinimo dejon?, bet iš linksmo Džeimio žvilgsnio supratau: jis žino, kaip mane veikia.

Ir neketino sustoti.

Š?kart jis jau dviem pirštais ?slydo ? mane ir paspaud?s magišk? taškel? paskleid? manyje gryo malonumo vilnis. Tada v?l iš l?to ištrauk? ir mano geismo syvais sudr?kino jo glamoni? geidžiant? klitor?.

– Prisipažink, juk nori, kad mano daik?iukas atsidurt? tavyme, – tar? Džeimis, švelniai maigydamas sukiet?jus? gumbel?. – Trokšti taip, kaip dar niekada nieko netroškai.

– Pisau tave, – sudejavau nebelabai paj?gdama blaiviai m?styti.

– Kaip tai suprasti? Tu nori mane išpisti? Taip ir maniau, – sunkiai išspaud? jis ir užkiš?s pirštus už kelnai?i? tr?ktel?jo, n?riniai perplyšo ir jos nuslydo per kojas ant grind?.

T? akimirk? man reik?jo išeiti. Pasakyti, kad aš to nenoriu, ir pareikalauti, kad jis palikt? mane ramyb?je.

Ta?iau tuo metu šito padaryti aš negal?jau. Nors protu suvokiau, jog reik?t?.

Negal?jau, nes mano k?nas troško priešingo dalyko. Desperatiškai to geid?. Tarsi aš met? metus b??iau badavusi, o jis b?t? pats gardžiausias patiekalas pasaulyje, tik ir laukiantis, kad j? suvalgy?iau.

Veikiausiai tod?l, užuot pasišalinusi, prigludau prie Džeimio ir aistringai j? pabu?iavau.

T? akimirk?, kai mudviej? l?pos susitiko, supratau, jog ir jis trokšta to paties, nes prasižiojo ir sukišo liežuv? man ? burn?, jutau, ant savo l?p? jutau jo pasitenkinimo dejon?.

Bu?inys buvo nuostabus. Karštas, nešvankus ir primygtinis. Džeimio liežuvis ryžtingai pyn?si su manuoju, tarsi per dvikov?, kuri? jis steng?si laim?ti, ta?iau aš nepasidaviau, atsitraukusi ?kandau jam, paskui ?traukiau ? burn? jo apatin? l?p?.

Jis sudejavo ir toje dejon?je buvo gird?ti nevilts, ?mai atsitrauk? ir ni?riai pažvelg? man ? akis.

– Tu to nori? – griežtai paklaus? geismo persunktu balsu.

– Kaip ir tu, – sumurm?jau. Mane sprogdino stiprus geismas, daugyb? met? slopintas, bet dabar išsilaisvin?s ir nusiteik?s gauti tai, ko jam reikia.

Džeimis su?m? mane už s?dmen? ir kilstel?jo. Instinktyviai apsvijau kojomis jam liemen? ir atsidusau iš pasitenkinimo, kai tvirtas jo penis ?sir?m? ? mano lyties klostes. Jis ?m? judinti klubus, trintis ? ?jautrint? klitor?, visas mano pasaulis susitrauk? užlietas saldžiai geiduling? potyri?.

Dabar jau mes abu sunkiai kv?pavome, oras pli?psniais verž?si iš plau?i? tiek d?l fizini? pastang?, tiek d?l smarkaus poreikio dulkintis.

Kad ir kaip nor?jau v?l perimti ? savo rankas pad?ties kontrol?, jau?iau pralaiminti m?š?. Mano s?mon? apsiblaus?, visk? nustelb? nenugalimas troškimas užbaigti tai, k? mudu buvome prad?j?, tod?l apsidžiaugiau pajutusi, kaip jo penio galvut? prisispaud? prie angos ? mano vagin? ir ryžtingai ?m? skverbtis vidun.

Staigiai ?kv?pia, kai jis paniro giliau, mano k?nas ?sitemp? priimdamas ?sp?dingo dydžio jo ?nag?. Jis nenurimo ir ?m? jud?ti, kilnojo galingus klubus, vis atsitraukdamas ir dar giliau panirdamas ? mane.

Man tai patiko. Man to reik?jo. To ir dar daugiau.

Prad?jau jud?ti kartu su juo, priimdama j? vis? ? save ir ragindama j? nesustoti.

Buvau ?siaudrinusi. Elgiausi it aps?sta. Ne taip kaip ta susitvardanti apdairi moteris, kokia paprastai b?davau per lytin? sueit?. Staiga v?l tapau tokia, kokia lyg per miglas prisiminiau buvusi prieš daugel? met?. Tapau moterimi, leidžian?ia sau beatodairiškai m?gautis seksu. Sugeban?ia myl?ti moterimi.

Paskui Džeimis staiga (koks siaubas) nurimo. Jo penis vis dar buvo giliai manyje, ta?iau visas k?nas atrod? susting?s, nesukrut?jo n? vienas raumuo. Aš vos nesuklyčiau iš nevilts, krutinau klubus ragindama j? t?sti.

Ta?iau jis nepakluso.

Džeimis atsiloš?, su?m? man už smakro ir pasuko galv? taip, kad buvau priversta pažvelgti jam tiesiai ? primerktas akis.

– Tai d?l to tu š?vakar ?ia at?jai, ar ne? – tyliai paklaus? jis. – Negali laikytis nuo man?s atokiai. Kad ir kur aš einu pastarosiomis dienomis, tu visada šm?žuoji kur nors netoliese kaip piktoji dvasia, – paerzino jis žodžiais, kupiniais pergal?s džiaugsmo, ir v?l ?m? neskub?damas jud?ti, si?sdamas mano k?nu malonumo bangas. – Aš tai žinojau. Žinojau, kad tu vis dar geidi man?s. Visus tuos metus tu nor?jai mane susigr?žinti, bet buvai per daug baili tai pripažinti.

T? akimirk? aš atgavau sveik? prot? ir tikrov?s poj?t?.

Džeimio triumfas visk? sugadino, geismas akimirksniu nuslopo, apimta pyk?io ir nevilts ?sir?miau delnais jam ? kr?tin? ir atst?miau nuo sav?s. Jis ženg? žingsn? ataturstas, jutau, kad jo ?nagis išslydo iš man?s, ir nuleidau kojas ant grind?.

Netek? s intymaus kontakto mano k?nas iš nevilties ?m? dreb?ti, jatau, kaip mane apima skausmingai paž?stamas sielvartas. Bet supratau turinti j? nuslopinti, kol man?s v?l neužvald? emocijos. Kol Džeimis neišvydo skausmo ir li?desio, r?pestingai sl?pto nuo jo ilgus metus.

– Neapgaudin?k pats sav?s, – pasakiau jam su panieka, kiek jos sugeb?jau rasti savyje, ir nusismaukiau žemyn suknel?s sijon?. – Tai visai nereiškia, kad aš tav?s geidžiau. Pasidulkinau su tavimi iš neapykantos. Juk to abu siek?me šitiek met?. Ties? sakant, buvo nuobodu. Puiki proga mudviem visk? užbaigti ir pamiršti.

Džeimis žvelg? ? mane išriet?s antakius, akivaizdžiai pralinksminτας mano žodži?.

– Tu tikrai ketini atsisakyti geriausio orgazmo savo gyvenime, kad išsaugotum pernelyg išp?st? išdidum?? Pašaipiai nusijuokiau.

– Man dar buvo toli iki orgazmo. Tu nepaj?gi suteikti man pasitenkinimo.

Džeimis netik?damas prunkstel?jo.

– Aš puikiai pamenu, kad kadaise man tai pavyko, ties? sakant, netgi ne kart?, tada, kai tu elgeisi kaip gyva b?tyb?, o ne verslo robotas, m?stantis vien apie peln?.

D?riau ? j? pirštu.

– Skubus pranešimas: tau n? karto nepavyko man?s patenkinti. Aš tik suvaidindavau ekstaz? iš gailės?io ir noro neužgauti tavo gležnos savimeil?s.

Buvo ne visai taip. Iš pradži? man b?davo sunku atsipalaiduoti tiek, kad patir?iau orgazm?, d?l to man b?davo g?da ir aš suvaidindavau, jog viskas gerai, ta?iau kai mudu ?veik?me kaus?ius? nejaukum? ir geriau pažinome vienas kito k?n?, sunkum? nebeliko.

– Tu sumauta melag?, – pareišk? Džeimis ir užsitrauk?s kelni? užtrauktuk? užsiseg? dirž?.

– Nejaugi? – Me?iau ? j? išdid? žvilgsn?, iš t?, kuris, daugelio nuomone, iškart gali paversti žmog? ledo luitu. – Atvirai kalbant, tu man nieko nereiškei nei anuomet, nei dabar. Esi smulkus niekšelis, nenulaikantis liežuvio už dant? ir akivaizdžiai stokojantis savigarbos. Galb?t tau jau laikas ?d?miau pažvelgti ? save. – Ištiesinau pe?ius ir pam?ginau užgniaužti g?d?, ?mai sukilusi?, kai Džeimio veide išvydau šm?stelint skausmo šeš?l?.

Man suspaud? šird?. Kas su manimi darosi? Šis vyras k? tik palaidojo t?v?, o aš pagiežingai plaku j? be jokio gailės?io.

Ta?iau Džeimis nesuteik? man galimyb?s atsitraukti. Tik sukando dantis, nužvelg? mane nuo galvos iki kojų?, ?vertin?s, kokia esu susitaršiusi, pasisuko, pa?m? nuo k?d?s savo švark? ir met? man.

Aš nesuspj?jau sugriebti, švarkas nuslydo mano k?nu ir nukrito prie kojų?.

– Tau jo reikia labiau negu man. Juk nenor?tume, kad taptum dar šaltesn?, – tar? Džeimis, tada nususuko ir iš?jo iš kabineto, garsiai trinktel?damas durimis.

Pralaikiau jo švark? gerokai ilgiau, nei der?jo.

Jis kabo mano miegamajame ant k?d?s atlošo ir jau kelias dienas ty?iojasi iš man?s.

G?da prisipažinti, ta?iau neatsispyriau, pa?miau t? švark? ir pak?liau prie nosies, nor?dama prisiminti Džeimio kvap?. Pati nesuprantu kod?l. Kažkas giliai manyje privert? tai padaryti. Gal tai instinktyvus noras save nubausti. Savotiška saviplaka.

Pasimyl?ti su juo buvo klaida. Pasielgiau blogai. Kvailai ir silpnavališkai. G?da d?l tokio poelgio užvald? mane lyg koks virusas, viduryje nakties pabudavau išpilta karš?io.

Galiausiai pra?jus penkioms naktims nuo to ?vykio, kai ir v?l negal?jau užmigti, išlipau iš lovos ir ?brukau švark? ? plastikin? krepš?, nusprendusi kit? dien? nuvežti j? ? valykl?.

Keista, ta?iau kai švarko nebeliko namuose, iškart pasijutau geriau. Tarsi išvariusi pikt?j? dvasi?.

Žinoma, giliai širdyje jau?iau, kad tai dar ne pabaiga.

Gyvenime taip neb?na.

Ir, žinoma, buvau teisi.

* – Seksualiniai žaidimai, dažnai prasilenkiantys su visuomen?je ?prastomis normomis (?ia ir toliau – vert?jos pastabos).